

ONGETEMDE MACHT

Fantasia 4

ONGETEMDE MACHT

Chloé de Meerschman

Colofon

Copyright © 2026 Chloé de Meerschman

Uitgever: Bookmundo

Vormgeving: Bert Holtkamp

ISBN: 978 94 038 9302 0

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande Schriftelijke toestemming van de uitgever.

This bond between us
Can't be broken

You'll be in my heart
No matter what they say
You'll be here in my heart
Always

Voor Chris ♥

HOOFDSTUK 1

ZONDER JACK

Ik veeg abrupt de ijssporen van mijn wangen. Ik strijk mijn natte haar naar achteren en sta op. Ik bal mijn handen tot vuisten en verlies de controle over mezelf. Ik werp een blik over mijn schouder, naar het witte kasteel dat aan de horizon staat.

Leonora's kasteel.

Ik bijt stevig op mijn onderlip en probeer me met de laatste kracht die ik nog heb te beheersen. Maar wraak en haar dood zijn de enige dingen die ik nu wil.

En die zal ik krijgen...

Een laatste gevecht. Een laatste mogelijkheid om te beëindigen waar ik ooit aan begonnen ben. Een laatste kans om te bewijzen hoe sterk, standvastig en bloeddorstig ik ben. Voor de laatste keer kan ik tonen hoe hard ik uit ben op wraak. Deze laatste keer zal ik met al mijn liefde voor mijn geliefden vechten.

Ik zal herrijzen, van een hoopje ellende tot een sterk persoon. De littekens zullen geheeld worden door het bloed dat zal vloeien en de pijn die ik zal lezen in Leonora's ogen. Ze zal me smeken om vergiffenis, maar met een Vampier kan je niet onderhandelen. Of toch niet met een Vampier die de naam Scarlett Leforne met trots draagt.

Ik rits mijn rode jasje dicht en sla mijn armen over elkaar heen. Ik sta vlak voor het witte kasteel van Leonora, in de gietende regen die me op de knieën probeert te dwingen. Maar er brandt een vuur in mijn botten, een vuur van woede. Leonora heeft me afgenomen

wat me het meest dierbaar is: Chris, Jack, Elodie en Robert. Wie een Vampier op deze manier uitdaagt, zal het dan ook met zijn leven moeten bekopen.

In dit geval met haar leven.

Ik besluit om de achterdeur te nemen, omdat de voorkant van het paleis goed bewaakt wordt. Ik sluip naar de achtertuin en verberg me snel achter een boom wanneer een bewaker mijn kant uitkijkt. Met zijn spitse neus, kleine ogen en slanke gestalte lijkt hij meer op een rat dan op een mens. De Dierenwezens blijven dus Leonora steunen en beschermen. Hun machtige koningin die alles in Fantasia kan verwoesten. Ze wakkert een oorlog aan met haar vijanden, die uiteindelijk haar dichtste bondgenoten blijken te zijn. Ik krijg er kop noch staart aan, maar ik weet wel dat deze situatie snel moet stoppen. En er is maar één iemand die dit kan doen...

En dat is Jack.

Ik kijk omhoog wanneer er een schim aan een langwerpige raam passeert. Het is op de tweede verdieping, in één van de mooiste kamers die normaal gebruikt wordt voor gasten. Onder gasten verstaat Leonora koningen en koninginnen die van de verste rijken komen en niet in één dag terug kunnen reizen.

Ik werp een blik om me heen en sluip vervolgens naar de gevel toe. Vlak onder het raam blijf ik staan en wacht enkele seconden af. Maar de bewakers patrouilleren gewoon verder. Ik grijns tevreden en draai me om. Ik plant mijn vingers tussen de groeven van de bakstenen en klim zo lenig als een kat naar boven. Het moet snel gebeuren, maar aan snelheid heb ik geen gebrek. Het is net het kernwoord dat het vaakst op me gekleefd wordt.

Ik kom aan bij het raam dat op een kier staat. De gordijnen zwieren elegant mee met het briesje wind dat doorheen deze opening naar binnen zweeft. Er brandt slechts één lampje, het lampje dat op het nachtkastje staat. Er hangen schilderijen aan de muren van allerlei koninkrijken en wezens. Het geeft de schoonheid van Fantasia weer op een doek, een schoonheid die op het punt staat verwoest te worden door onze teerbeminde koningin.

Voorzichtig duw ik het raam open en spring van de vensterbank af, waardoor Jack geschrokken achterom kijkt. Zijn helderblauwe ogen staan wanhopig, angstig misschien zelfs. Ze weerspiegelen het donkere van de nacht, met een vleugje hoop. Ik ben de vlam die deze hoop voorstelt.

‘Scarlett!’ fluistert hij zacht en neemt een ontspannen houding aan. ‘Ik ben zo blij je te zien. We werden ontvoerd door Tristan en zijn kompanen en konden geen kant meer op. We...’

Ik stap met grote passen naar Jack toe, zonder een woord te zeggen. Hij blijft ondertussen maar praten, maar ik luister niet naar zijn woorden. Ik druk mijn mond tegen de zijne en sluit mijn ogen. Ik plaats mijn handen in zijn nek en vlecht mijn vingers doorheen zijn haren, terwijl Jack mijn kus beantwoordt. Ik geniet van de warmte die zijn lippen uitstralen, van zijn vingertoppen die zich over mijn huid in mijn nek spreiden. Ze glijden over de verse inkt, de inkt die mijn nieuwe tatoeage voorstelt.

‘Wat heb je daar?’ vraagt Jack verbaasd wanneer hij de zwelling voelt.

‘Een nieuwe tatoeage,’ fluister ik tegen zijn lippen en druk nog een korte kus op zijn mond. ‘Wil je haar zien?’

Jack grijnst en knikt. Ik speel mijn rode, lederen jas soepel uit en gooi hem op een stoel gemaakt uit stof en afgewerkt met parels. Hij staat schuin in een hoek en functioneert meer als accessoire dan als een stoel.

Of als kledinghouder.

Ik strijk mijn rode haren langs een kant van mijn hals en draai mijn rug naar Jack toe.

‘Wauw,’ fluistert hij zacht en laat zijn vingers over mijn tatoeage glijden. ‘Geweldige keuze, Scar.’

Ik hou mijn adem in wanneer hij de brandwonden op mijn huid streelt. Ik mag deze lelijke wonden dan wel verbergen onder mijn vele lagen kledij, ze zitten er nog steeds. Ik schaam me er stiekem voor dat Jack me zo moet zien, maar Jack lijkt eerder medelijden te voelen dan dat hij gedegouteerd is. Zijn handen glijden over mijn

ruggengraat door naar mijn middel terwijl zijn mond mijn schouder zoent. Zijn lippen glijden over mijn huid naar mijn hals door. Een zachte kreun van genot verlaat mijn mond terwijl ik mijn hoofd achteruit in mijn nek leg.

‘We moeten hier zo snel mogelijk weg,’ fluister ik genietend.

‘Waarom?’ Jack stopt met me te zoenen. ‘We hebben het hier toch goed?’

‘De kans dat Leonora hier binnenwandelt, is vrij groot. Ze zal je voortdurend in de gaten houden.’

Jack bijt op de binnenkant van zijn lip en laat me voorzichtig los. ‘Ik kan niet meegaan, Scarlett. Ik moet hier blijven.’

Kwaad draai ik me om en kijk Jack niet-begrijpend aan. Ik kruis mijn armen voor mijn borst en probeer de juiste woorden te zoeken, maar ik voel leeg aan. De woorden zijn uit mijn hoofd gesijpeld, samen met het trotse gevoel dat ik Jack zo snel gevonden had.

‘Je móét hier blijven?’ herhaal ik met een vuil gezicht. ‘Wie heeft je dat bevel opgelegd?’

Jack kijkt kort de andere kant uit waardoor ik nog kwader word. Ik doe een stap vooruit, leg mijn handen om zijn gezicht heen en dwing hem in mijn ogen te kijken. Mijn duim glijdt over zijn ruwe kaaklijn die al even niet meer geschoren is. Toch staat de lichte stoppelbaard hem niet slecht en lijkt het hem zelfs mannelijker te maken.

Jacks ogen dwalen af naar de tatoeage op mijn sleutelbeen. Hij haalt voor de laatste keer diep adem en slaat zijn blik op naar mijn rode ogen. ‘Leonora heeft me verplicht legerdienst te volgen. Het is zowel mijn straf als mijn redding. Mijn straf omdat ik me niet gehouden heb aan mijn belofte, maar ook mijn redding omdat ze me zullen leren hoe ik moet vechten. Dus meer kans om te winnen tegen de Zwarte Draak.’

Ik laat mijn handen uit zijn gezicht glijden, via zijn warme borstkas naar zijn hart. Ik geniet van het kloppende gevoel onder mijn handpalmen, het stromen van bloed onder mijn vingertoppen en het op en neer rijzen van zijn gespierde borst. Hij leeft, wat hem zo

kwetsbaar maakt. Ik mag nu niet egoïstisch denken, maar ik moet aan zijn welzijn denken. Jack zal er zich beter bij voelen als hij opgeleid is, en hij zal bovendien meer kans maken om het te overleven.

Ik vrees dat ik hem zal moeten loslaten.

‘Die belofte...’ mijn stem klinkt meer als het zachte gepiep van een vogel dan op mijn vertrouwde, sterke stem. ‘Is het de belofte waarover je me verteld hebt in de tipi? Dat je haar alles zou geven waar ze naar verlangt?’

Jack knikt verlegen, maar wendt zijn blik niet af. ‘Ik was nooit van plan me aan die belofte te houden.’

‘Maar zij duidelijk wel,’ antwoord ik gekweld en stap van Jack weg. Ik trek mijn jasje op een stoere manier aan, alsof ik Jacks minnares ben die hij net afgewezen heeft. Ik zet de kraag van mijn jas recht en vecht tegen de prikkende tranen achterin mijn ogen.

Vampiers huilen niet, Scarlett.

Maar momenteel voel ik me zo radeloos. Ik heb er een boeltje van gemaakt, en ik weet niet meer hoe ik dit moet oplossen.

‘Waar is Chris?’ vraag ik met een hese stem.

‘Leonora zei iets over “De grot der Verdoemenis”.

‘Ook dat nog,’ vloek ik binnensmonds en haal een hand doorheen mijn rode lokken. De grot ligt vrij ver weg van hier, en het is allesbehalve een aangename buurt. Bovendien zullen ze Chris daar nooit alleen laten, want zo’n sterke Vampier als zij kan ontsnappen op elk moment dat ze maar wil. Alleen Simons magie kan haar min of meer tegenhouden.

‘En Elodie? En Robert?’ vraag ik door.

Ik vind het erg dat ik op dergelijke zakelijke toon met Jack moet praten, maar hij heeft me gekwetst. Hij heeft gehandeld uit eigenbelang, wat ik hem niet kwalijk kan nemen. Zijn leven is hem dierbaar. Hij kan niet zo roekeloos leven als ik dat doe, want hij is kwetsbaar. Hij kan alles verliezen als hij even niet oplet. Waarom voel ik me dan gekwetst? Omdat ik zijn beschermengel niet meer

zal zijn? Of omdat Leonora elke seconde van de dag rond Jack zal hangen, en ik vrees dat hij mij binnenkort alweer vergeten zal zijn?

‘Bij koning Michaël in Nachtmerrieland.’

Ik wrijf vermoeid in mijn ogen en tuur naar de donkere hemel boven me. Er glinsteren slechts enkele sterren in het zwart van de nacht.

‘Mooi. Nu ik dat allemaal weet, moet ik hen zo snel mogelijk gaan bevrijden. Maar ik kan dit niet alleen...’

Smeken heeft geen zin, daar ben ik me van bewust. Jack overleeft Nachtmerrieland geen tweede keer. Het was vorige keer al nipt geweest, zowel voor hem als voor mezelf.

‘Misschien kan Merida je helpen?’ stelt Jack voor, die intussen achter me is komen staan. Hij legt zijn armen voorzichtig om mijn middel heen en wacht geduldig af. Aangezien ik me niet verzet, durft hij me dichterbij tegen zich aan te trekken. Hij legt zijn kin te rusten op mijn schouder en laat de zijkant van zijn hoofd tegen het mijne leunen. Hij staart naar zijn spiegelbeeld in het raam, dat alleen hem weergeeft. Ik ben en blijf de donkere vlek in ieders spiegelbeeld. De persoon die eigenlijk niet meer bestaat, maar toch nog aanwezig is.

‘Dat is geen slecht idee,’ constateer ik. Merida is machtig, zéér machtig zelfs. Met haar magie en mijn speciale gave zou dit wel eens goed kunnen aflopen. ‘Wanneer is het dé dag?’

‘Over een dag of vier,’ fluistert Jack. ‘Leonora heeft me nog wat uitstel gegeven.’

‘Vier dagen? Dat moet lukken.’ Ik zou eigenlijk hoopvol moeten klinken, maar mijn stem trilt van angst. We zullen opgesplitst zijn, ver van elkaar verwijderd. Elodie en Robert zijn gelukkig wel tezamen, maar Jack zal hier op het paleis blijven en Chris zit helemaal in die vervloekte grot. En ik zal rondzwerven in Fantasia, om mijn vrienden te bevrijden, met in mijn achterhoofd het laatste ingrediënt dat zijn eigen naam blijft roepen.

Het gif van een Sneeuwslang.

‘Heb je de vorige drie elementen nog?’ vraag ik aan Jack.

Jack knikt en wil naar zijn rugzak toestappen, maar ik draai me om en mompel dat dat nergens voor nodig is. 'Hou ze goed bij. Mocht ik het gif nog vinden, kom ik de andere drie elementen zo snel mogelijk ophalen.'

Jack fronst zijn voorhoofd en kijkt me medelevend aan. 'Heb je de Sneeuwslang niet gevonden?'

Ik schud mijn hoofd en volg Jacks blik, die naar zijn rugzak kijkt. Er zitten gaten in de stof en de rugzak zit onder de moddervlekken. Naast de rugzak staat Excalibur, schitterend en duidelijk zijn krachten nog niet verloren. Het wapen lokt mij tot in de hoek van de kamer. Ik laat mijn vingertoppen over het gouden gevest glijden en volg de kronkels die erin gekerfd zitten. Excalibur is het meest rijkelijk versierde zwaard dat ik ken, wat het ook zo kostbaar maakt. Er zitten dure materialen in verwerkt, en uren handwerk.

'De volgende keer dat ik je zie, zal je waarschijnlijk dit spul in je handen dragen,' zeg ik zuchtend en zet Excalibur weer op zijn plaats. Een beklemd gevoel vertelt me dat ik hier al veel te lang ben, en ik tijd verlies.

Tijd die ik goed kan gebruiken.

Het liefst van al zou ik hier de hele nacht blijven, wakend naast Jacks zijde, kronkelend doorheen zijn lakens en me veilig voelen in zijn armen. Ik zou mezelf verliezen in de verliefde kriebels die voor een immense druk in mijn buik zorgen. Ik zou van hem zijn, maar ik kan het niet. Chris heeft me nodig. Meer dan ooit tevoren. En dan zou ik Elodie en Robert nog vergeten.

'Ik moet gaan, Jack,' zeg ik zacht en maak aanstalten naar het raam toe te lopen, maar Jack grijpt me bij mijn onderarm vast. Het leder piept onder zijn vingers maar lost het contact niet. Zijn ogen staan alarmerend en bezorgd.

'Beloof me dat je voorzichtig zal zijn. Dat je je onverschrokken daden voor één keer achterwege zal laten. Beloof het me.'

Ik doe een stap dichterbij hem toe en druk een kus op zijn wang. 'Dan moet jij me beloven dat je geen zorgen om mij zal maken.'

Jack kijkt me verbaasd aan en schudt abrupt zijn hoofd. 'Dat kan

ik niet. Ik ga elke seconde ongerust zijn.’

‘Dan kan ik jou ook niets beloven, schat,’ antwoord ik uitdagend. Ik maak me los uit zijn greep en spring doorheen het raam naar beneden. Jack trekt een sprintje naar het raam toe om een laatste glimp van me op te vangen. Ik glimlach naar Jack, gooi hem een kushandje toe en ren dan weg, het bos in. Mijn voeten zweven over de grond en lijken me niet eens te dragen. Mijn hoofd voelt leeg aan, maar tegelijkertijd ook zo zwaar. Ik sta er helemaal alleen voor. Een vertrouwd gevoel, aangezien ik vroeger altijd alleen was – en toen ook alles alleen deed –, maar nu voel ik me zwak en eenzaam. Ik walg ervan om die verandering in mezelf op te merken. Ik wil weer die stoere Vampier zijn die van niets of niemand afhankelijk is. Maar Jacks invloed op me is onbeschrijfelijk, laat staan de impact van Chris’ vriendschap.

Plots struikel ik over een blootliggende wortel. Ik smak tegen de grond en rol meterslang doorheen het gras. Ik kom tot stilstand omdat ik tegen iets of iemand ben aangerold. Ik hoop vurig dat het ‘iets’ is en niet ‘iemand’, aangezien heel Fantasia nog steeds gelooft dat ik dood ben. Nog steeds gelooft iedereen dat ik – voor de tweede keer – gestorven ben aan die paal in Zomer door een overvloed aan zonlicht.

‘Gaat het wel met je?’ vraagt een vriendelijke mannenstem.

Een hand plaatst zich om mijn onderarm en trekt me overeind. Ik laat het gebeuren, ik voel me te zwak om me ertegen te verzetten. Bovendien voelt de man niet vijandelijk aan.

‘Ja, best wel,’ lieg ik.

De jongeman wrijft mijn haar uit mijn gezicht en glimlacht vriendelijk.

‘Ik had al gehoopt je hier aan te treffen,’ zegt hij speels.

‘Waar heb je het over?’ vraag ik achterdochtig.

De man ziet er normaal uit, maar schijn bedriegt vaak in Fantasia. Hij voelt niet menselijk aan, maar ik kan ook geen categorie op hem plakken. Hij heeft iets weg van een Tovenaar, maar de vele tatoeages op zijn arm laat me dan weer eerder vermoeden dat hij een

Schaduwjager is.

‘Ik ben gestuurd,’ vertelt de jongeman me terwijl hij over zijn scheenbeen wrijft. ‘In Fantasia’s naam, Scarlett, heb je enig idee hoe sterk je bent?’

‘Door wie?’ vraag ik argwanend.

‘Zegt de naam Merida Merlijn je soms iets?’

Ik kruis mijn armen voor mijn borst en leun met mijn rug tegen een boom. ‘Ja, ik ken haar. Waarom heeft zij jónu gestuurd?’

‘Ik zal me kort voorstellen: ik ben Tygo. Ik ben een Vormveranderaar.’

Ik schiet in de lach. Ik geloof hem niet. Vormveranderaars wonen in de bossen van Nachtmerrieland, waar ik kennis mee heb mogen maken toen ik er met Jack doorheen liep. Ze nemen de gedaanten aan van de personen die je liefhebt. Deze jongeman, die zich voor doet als Tygo, ziet er als ‘zichzelf’ uit.

‘Ik zweer het,’ dringt hij aan, ‘Merida redde me toen ze zag dat ik anders was dan mijn soortgenoten. Ik wilde vrij zijn, en een goed mens worden. Dus ze heeft een spreuk over me uitgesproken, waardoor ik goed werd. Het nadeel aan de spreuk was dat ik slechts enkele gedaanten nog maar kan aannemen, en niet meer wat ik maar wil.’

Tygo klinkt oprecht, waardoor mijn lach langzaam wegsterft. Ik zie dat hij een jongen is die een moeilijk verleden met zich meedraagt. Het zou wel eens kunnen dat dit verhaal klopt, en de getatoeëerde arm laat me alleen maar meer vermoeden dat hij het hulpje van Merida is. Merida houdt er dan ook van om te tatoeëren. Het maakt haar niet uit of het op de schors van een boom is, of op de kwetsbare huid van een mens. Al ben ik wel verwonderd dat deze jongeman de pijn aankan van de brandende toverstafpunt die een eeuwige tatoeage plaatst.

‘En jij gaat me dus helpen met het bevrijden van mijn vrienden?’ Ik wijs spottend in zijn richting. ‘Ga naar huis, Tygo, voordat koning Michaël de vloer met je aanveegt. Of ik.’

Tygo doet een grote stap vooruit en plaatst zijn hand tegen de

boom achter me. Hij drukt zijn borstkas dicht tegen me aan en verstrengelt zijn blik met de mijne. Hij beneemt me de adem, en niet alleen omdat ik klem zit tussen zijn lichaam en de boom. Hij is knap, heel knap durf ik zelfs te bekennen. Zijn bruine haren liggen warrig over zijn hoofd, hij heeft een lichte baard, zijn lichtbruine ogen zijn opvallend bleek en hij ziet er heel stoer uit. Hij kijkt me verleidend aan, met een schuine grijns op zijn gezicht. Hij is zelf-zeker en niets of niemand lijkt hem tegen te houden. Zelfs mijn dreigende woorden niet.

‘Na onze missie ga je gek op me zijn. Maar ik vermoed dat je dat nu al zelfs bent.’

Ik wend mijn blik kort af en bijt op de binnenkant van mijn lip. ‘Voor we vertrekken, wil ik nog even bij mij thuis passeren. Ik moet nog... iets doen.’

Tygo kantelt zijn hoofd vragend, maar stelt er gelukkig niet luid-op vragen bij.

‘O ja, en het spijt me dat ik je pijn gedaan heb,’ ik gooi mijn ogen weer naar hem op en trek mijn wenkbrauwen speels op, ‘maar ik heb mijn eigen kracht niet onder controle. Laat dat een waarschuwing zijn.’

HOOFDSTUK 2

EEN RIJK VOL GEVAAR

~MERIDA~

Voor de laatste keer kijk ik de kamer rond. Er is niks veranderd, of toch niets opvallend, maar het voelt leger aan dan anders. Ik heb alles geordend en schoongemaakt. Boeken staan loodrecht, de beeldjes op de vensterbank staan symmetrisch tegenover de vaas, de glazen eettafel is geboend en zelfs de ramen zijn gekuist. Ik wil mijn huis met een gerust hart kunnen achterlaten, schitterend in eeuwige schoonheid, want de kans dat ik terugkom is klein.

Ik geef een laatste korte tik tegen de dikke turf. Het is het boek dat ik meegenomen heb uit de bibliotheek, waar het bewuste recept in staat. Aangezien ik nu al weet dat ik niet zal terugkeren, is het beter dat Scarlett het hier vindt.

Of misschien vindt Elaine het wel, mijn trouwe leerlinge die zo vindingrijk is om alles wat net niet gevonden hoort te worden, toch te vinden. Zoals oude babyfoto's, of dagboeken die ik in tijden geschreven heb wanneer mijn gevoelens in een rollercoaster zaten.

In ieder geval: Scarlett zal genezen van haar wonden, en Elodie zal weer kunnen vliegen. Het moet en zal zo gebeuren.

Ik haal voor de laatste keer diep adem om de geur van brandende wierook op te snuiven. Het is een vertrouwde geur die altijd in mijn huis gehangen heeft. Maar blijkbaar zat het ook in mijn kledij, of in mijn haar, want andere Feeën betrapten me er vaak op. Dan dachten ze altijd dat ik met hekserij bezig was. Dat was nooit volledig gelogen, aangezien ik graag met zowel Zwarte Magie als met Lichtmagie bezig ben.

Maar dat lijken nu vervlogen tijden.

Ik knipper het licht uit en verlaat met een klein hartje mijn vertrouwde nest. Ik ben nog niet vaak buiten Magieland geweest,

alleen wanneer het echt noodzakelijk was, zoals de regels in de grondwet eisen. Maar de laatste jaren, toen de Nachtmerriewezens deze regel begonnen te overtreden, houdt niemand hier nog rekening mee. Aldus zal ook ik mijn vertrouwde grenzen oversteken en richting Nachtmerrieland reizen. Ik zal me ontfermen over Elodie en Robert, terwijl Tygo en Scarlett naar de verre uithoek Grot der Verdoemenis zullen reizen. We zijn allemaal opgesplitst in kleine groepjes, wat zowel een sterkte als een zwakte kan zijn. De kans dat ik Nachtmerrieland overleef is klein, zeer klein zelfs, vandaar dat ik zo lang afscheid heb genomen van alles wat me ooit dierbaar was.

Stiekem vraag ik me af waarom ik dit eigenlijk doe. Scarlett kan toch zowel Chris als Robert en Elodie redden? Waarom moet ik dan mijn leven gaan wagen in de donkerste bossen van Fantasia? Misschien omdat ik nieuwsgierig ben, of een grote drang ken om te reizen. Ik wil andere Rijken verkennen, ik wil weten hoe het is om daar te leven. Ik wil het gevoel van onafhankelijkheid kennen. Ik wil ervaren hoe het voelt om nergens thuis te horen. Maar of deze lusten kunnen opwegen tegen het feit dat het mijn leven kan kosten, trek ik in twijfel. Toch was ik vlak na Scarletts vertrek – en na het plaatsen van haar tweede tatoeage – begonnen met mijn huis schoon te maken en alles te ordenen, omdat ik wist dat dit eraan zat te komen.

En nu ik, met de horizon in mijn vizier, op pad ben, voel ik me opgelucht, maar tegelijkertijd ook bang. Besef ik wel goed wat me te wachten staat? Welke rol ik in dit alles speel? Ik kan de redder zijn voor Elodie en Robert, of de prooi worden van koning Michaël. Maar ik voel mijn magie in mijn aders pruttelen, sterker dan ooit tevoren. Achteraan in mijn broeksband steekt mijn toverstaf, want je weet maar nooit in tijden van nood.

Eenmaal ik het einde van Magieland bereikt heb en ik uitkijk over de vlakke, waar vroeger de boer woonde, haal ik mijn toverstaf tevoorschijn. Ik ben niet van plan de hele weg te lopen, dat laat mijn slechte conditie niet toe, en de weinige kostbare tijd die ik heb spendeer ik liever aan iets nuttigs.

‘Naar Nachtmerrieland,’ fluister ik met gesloten ogen en draai met de toverstaf om me heen. Ik voel hoe ik lichter word, hoe mijn voeten van de grond getild worden en hoe ik begin te zweven. Ik durf mijn ogen niet te openen, want zelfs met gesloten oogleden voel ik de aanwezigheid van het kwaad. De lucht is ijl en koud. In de verte hoor ik het gehuil van wolven, het geritsel van droge bladeren en het kraken van dode takken. Iemand lijkt me uit te lachen, op zo’n akelige toon dat mijn haren meteen overeind gaan staan. Nu ik eindelijk de stap had overwogen om Magieland te verlaten, kom ik terecht in het donkerste en akeligste Rijk van heel Fantasia: het Rijk van koning Michaël, van de Zombies en de Vormveranderaars.

Vormveranderaars... Ik glimlach omdat de herinnering aan Tygo zich weer voor mijn ogen afspeelt. De koppige maar knappe Vormveranderaar die vrij wilde zijn. Hij wilde niet alleen bevrijd zijn van het strenge regime dat Michaël hanteerde, maar ook van zijn vervloekte gave. Hij wilde niet langer dat de andere wezens hun geliefden in hem zagen wanneer ze in zijn ogen keken. Hij wilde niet langer profiteren van hun zwakke kant, om daaruit zichzelf te kunnen voeden. Dat was dan ook de reden waarom hij weg wilde uit Nachtmerrieland. En welke Heks zou hem dan beter kunnen helpen dan ik, de machtige Merida Merlijn, die elk recept uit haar hoofd kent en over de sterkste magie beschikt?

Voorzichtig open ik mijn ogen, één voor één. Ik kijk bang om me heen en hou mijn zuurstof vast in mijn longen. De lucht vult zich met de geur van rottende lijken. Ik ben blijkbaar op het kerkhof van Nachtmerrieland beland, afgeleid uit het feit dat ik omringd ben door bergen schedels, grafzerken en botten. Ratten springen schichtig weg wanneer ik in hun richting kijk terwijl de kraaien net krijsend neerdalen. Tussen het glimmende wit van de menselijke restanten zoeken ze achter de laatste stukjes vlees, maar ze zijn al zodanig goed afgeknaagd dat enkel de beenderen overschieten. Ze richten hun pikzwarte oogjes op mij en houden hun kopjes scheef. Ik voel hoe mijn hart als dat van een opgejaagd wild dier begint te kloppen. Voorzichtig steek ik mijn toverstaf weer veilig in mijn

broeksband weg. Ik wacht rustig af, maar als het wit van de kraaien hun ogen plots duidelijk zichtbaar worden omdat de ogen zich draaien in hun kassen, hou ik het niet langer uit. Ik ren weg, de beenderen krakend onder mijn voeten, waar ik om moet walgen. Ik blijf rennen en verbied mezelf om achterom te kijken, maar de paniek is te groot. Ik werp een bange blik over mijn schouder en zie hoe de kraaien samenvoegen tot één verschrikkelijk monster: een gitzwart monster, met even zwarte ogen. Hij heeft een verenkleed als huid en zijn armen zijn gigantische vleugels. Zijn neus is een grote snavel, maar zijn onderlichaam heeft dan weer meer iets weg van een mens. Ik stop met rennen en gil van angst. Ik doe een paar passen achteruit, totdat mijn benen weigeren om verder te rennen. Mijn blik laat het beeld van het enge monster dat op een traag tempo naar me toe schuifelt niet los. Het slaat met zijn vleugels alle takken uit zijn gezichtsveld weg en er druipt een bruinkleurig slijm uit zijn snavel. Ik huiver en voel tranen prikken in mijn ogen. Tranen van angst, maar ik slik ze snel door. Ik richt mijn rechterhand voor me uit en bijt op mijn trillende onderlip.

Het is nu of nooit...

Ik wend mijn blik af en magie schiet uit mijn handpalm. Een olijfkleurige magieflicts vliegt in een razendsnel tempo doorheen de lucht en botst uiteindelijk tegen het monster aan. De groene magie verspreidt zich doorheen zijn verenkleed, totdat er geen enkel stukje van het verenkleed nog magievrij is. Ik laat mijn hand voorzichtig zakken en wacht af tot hét moment. Het moment dat de magiedeeltjes zo hard door de hoge druk beginnen te trillen en uiteindelijk... een ontploffing veroorzaken. Zwarte veertjes fladderen doorheen de lucht. De magie scheurt het monster aan stukken, alsof het een speeltje is. De kracht van de ontploffing is zo groot dat zelfs ik achterover ben gevlogen, recht met mijn rug in een ondiepe plas. Mijn achterhoofd botst tegen de grond, waardoor het even zwart dreigt te worden voor mijn ogen. Ik druk mijn bevende hand tegen de pijnlijke plek en dwing mezelf op te staan.

Het monster is verdwenen. De veren liggen overal op de grond.

Stukken vlees hangen in bomen of liggen verspreid tussen de veren. Een walgelijk zicht, maar ik heb het wel overleefd.

Hijgend draai ik me om en begin te lopen. Ik heb geen idee waarheen, maar ik moet op mijn intuïtie vertrouwen. Nachtmerraland is totaal onbekend terrein voor me, maar toen ik nog op school zat en ik nog 'aardrijkskunde' kreeg, heeft de leerkracht ooit eens gezegd dat het paleis van koning Michaël onder de grond ligt. Elke mogelijke ingang – tenzij het een geheime ingang is, en dus praktisch onvindbaar – wordt bewaakt door Weerwolven, die je naar koning Michaël escorteren. Erin geraken zal dus niet moeilijk zijn, eruit geraken zal een andere zaak worden...

Al uren dwaal ik rond in dit verschrikkelijke Rijk, maar er is nog steeds geen straaltje zonlicht te zien. 'Het Rijk van de Eeuwige Duisternis', zo wordt het hier ook wel eens genoemd. Ik begin te begrijpen waarom Nachtmerraland deze bijnaam draagt.

Ik ga op een boomstam zitten en tover voor mezelf een conservenblik met bonen tevoorschijn. Ik open het blik en tover vervolgens een vork tevoorschijn. Gulzig prik ik in de bonen en begin ze met grote aantallen naar binnen te spelen.

De voorbije uren waren vrij rustig, met alleen maar angstwekkende geluiden. Ik heb geen enkel wezen meer gezien. Ik was dan ook erg oplettend en constant op mijn hoede, maar nu ik probeer te genieten van mijn maaltijd, voel ik me een gemakkelijke prooi.

En dat zullen de wezens ook wel voelen. Zij voeden zich nu eenmaal met de zwakte van hun slachtoffer, of de angst die ze kunnen aflezen in hun ogen.

Ik leg mijn vork even tegen de rand van het blik en wrijf mijn vermoeide ogen uit. Ik had nog nooit zoveel angst en onzekerheid gevoeld op één dag als vandaag. De emoties zijn ervoor gaan zorgen dat ik me vermoeid ben beginnen voelen. Maar ik mag niet opgeven. Nu toch nog niet. Niet voor ik Robert en Elodie gered heb.

Ik wil mijn maaltijd verder zitten, maar dan zie ik een mier over mijn been naar boven kruipen. Ze is klein en onopvallend, maar ik heb het niet zo voor kleine insecten.

‘Ga weg,’ sis ik en klop het dier van me af. Ik voel een koude rilling over mijn rug lopen, waardoor ik kort huiver. Maar ik neem stoer mijn vork weer in mijn hand en eet verder. Maar de rilling gaat maar niet weg en blijft zich steeds meer naar boven verplaatsen. Paniek slaat in me toe, maar ik blijf rustig zitten. Het conservenblik glijdt uit mijn handen terwijl ik mijn vork bijna platdruk van angst. Korte maar stevige poten zetten zich scherp vast in mijn huid terwijl ze steeds hoger en hoger klimmen. Ik schreeuw het uit en spring overeind, kloppend op alle bereikbare plekken op mijn rug. Maar het wezen blijft in leven, dat voel ik aan het gif dat het uitspuugt. Het brandt verschrikkelijk hard en volgt de groef van mijn ruggengraat. Schreeuwend van de pijn en van angst laat ik me op mijn rug vallen en rol doorheen de modderige grond, totdat ik er zeker van ben dat het wezen niet langer in leven is. Ik ruk mijn witte hemd van mijn lichaam en ga op mijn hurkje zitten.

Abrupt draai ik me om en kijk naar mijn hemd, dat in de drassige aarde ligt. Erbovenop ligt een grote plas bloed, samen met een vermorzelde reuzenmier. Hij is ongeveer zo groot als mijn onderarm. Er loopt een paarse, stroperige vloeistof uit zijn mond. Waarschijnlijk het gif dat hij op me uitgebraakt heeft, en nog steeds een brandend spoor trekt over mijn ruggengraat. Ik probeer mijn ademhaling weer onder controle te krijgen door een paar keer diep in en uit te ademen, maar ik voel nog steeds de punten van zijn poten mijn huid doorboren. Ik voel nog steeds het brandende gevoel van zijn giftige braaksel dat waarschijnlijk grote schade heeft aangericht op mijn rug.

‘Smerig beest,’ vloek ik kwaad en schop het dier van mijn hemd af. Ik trek mijn witte blouse weer aan en probeer niet aan de grote plas bloed te denken die hieraan kleeft. Ik voel me smerig, en dat ben ik ook. Bloed, modder, kleine scheurtjes... De paar uurtjes hier in Nachtmerrieland hebben er nu al voor kunnen zorgen dat ik er

uitzie als een zwerver die al jarenlang op straat leeft. Michaël met mijn charmes verleiden zal dus geen optie zijn.

Ik besluit om meteen weer verder te trekken. Mijn maag heeft toch min of meer weer iets van inhoud en de paar kleine minuutjes rust die ik heb gehad, hebben ervoor gezorgd dat ik me weer fitter voel. Met nieuwe moed trek ik dan ook verder, met een doel voor ogen: de ingang van het kasteel... Maar hoe vind ik deze?

‘Zoeken we soms iets, Merida Merlijn?’

Die stem... Ik zou ze overal herkennen. Met stokkende adem draai ik me dan ook abrupt om, waardoor ik recht in de ijsblauwe ogen van koning Simon kijk.

‘Sinds wanneer vertoef jij in Nachtmerrieland, Simon?’

De stoere Tovenaar verlaat zijn plekje in de duisternis en komt recht voor me staan. Hoewel hij er levensecht uitziet, krijg ik niet het gevoel dat dit de echte Simon is. Zijn blik straalt te veel warmte uit en zijn typische mannelijke geur ontbreekt. Ook loopt hij zo raar, een beetje mankend als je het mij vraagt.

‘Gewoon, ik ben op doorreis,’ antwoordt hij trots en legt zijn hand in mijn hals. Hij buigt zich voorover, totdat zijn lippen mijn oor kunnen raken. ‘Ik was eigenlijk op weg naar jou.’

Mijn hoofd begint te tolleren, maar mijn vermoeden is bevestigd: dit is niet de echte Simon. Simon zou namelijk nooit zoiets zeggen. Hij is me liever kwijt dan rijk, zeker na zijn tweede nederlaag in de bibliotheek van Magieland. Voor mij staat dus iemand die zich goed kan voordoen als Simon, maar die dat in de verste verte niet is. En dan kan ik maar één soort bedenken... de Vormveranderaars.

‘Geweldig, je bent er ook zo één,’ antwoord ik droogjes en kan een rol met mijn ogen niet voorkomen.

In een reflex leg ik mijn hand tegen zijn buik. Groene magie kruipt als slierten vanuit mijn vingers omhoog en verspreiden zich over zijn hele lichaam. De nep-Simon daast geschrokken achteruit en kijkt toe hoe zijn lichaam begint af te brokkelen. Zijn huid begint in vellen van zijn botten los te komen en te vallen op de grond. Zijn ogen puilen steeds meer uit en krijgen een dode blik. Zijn tong

begint op te zwellen, totdat deze de ingang naar zijn slokdarm helemaal heeft versperd. In paniek grijpt de Vormveranderaar naar zijn keel en begint te hoesten. Ik grijns tevreden en leg mijn hand in zijn hals, zoals hij bij mij had gedaan. Er ontstaat een nieuwe brandwonde, waaruit opnieuw olijfgroene magie zich begint te verspreiden.

‘Gelukkig maar dat je me dan gevonden hebt.’

Ik duw hem met veel geweld achteruit, waardoor hij achterover valt. Eens zijn lichaam contact krijgt met de grond, valt het in drie stukken uit elkaar. Morsdood staren zijn ogen me wraakzuchtig aan. Een beeld dat voor altijd op mijn netvlies gebrand zal staan, en zal voorkomen in mijn grootste nachtmerries. Als ik ooit nog wel zal kunnen – of durven – slapen.

En dan ga ik gewoon weer verder.

Ik concentreer me op mijn ademhaling. Mijn borstkas rijst zoals dat van een strijdend paard wild op en neer. Mijn longen branden en mijn handen voelen klam aan. Ik haat dit Rijk. Alleen maar angst en gevaar. Was ik maar zoals Scarlett; onbevreesd en zelfzeker over de bovennatuurlijke gave die ik bezit. Maar ik voel me kwetsbaar en als een levende prooi voor deze wezens. Ik wil hier weg, en liefst zo snel mogelijk.

Ik wandel verder, totdat ik aankom bij een verlaten modderpoel. Er ligt een dode boom over de moddertroep heen, die als een brug dient. Afgeknabbelde botjes drijven aan het oppervlak en er hangt er vreselijke stank. De geur van de dood.

Ik plaats mijn voet op de boom, maar deze kraakt luid onder mijn zool en breekt vervolgens af. Met een smakelijk zuiggeluidje slurpt de modder de tak op en trekt het de diepte in. Mijn mond gaat plots droog aanvoelen en ik tril zodanig hard op mijn knieën dat ik bang ben erdoorheen te zakken. Ik doe een stap achteruit en besluit om deze weg niet te nemen, maar het dreigende geluid van een schreeuwende Zombie, zo dicht bij me, zorgt ervoor dat ik geen andere keuze heb. Ik loop de omgevallen, dode boom op en ontwijk de zwarte lianen, die een sterk gif bezitten. Het verlamt je spieren, met de dood tot gevolg. Ik werp er me sierlijk langs

en zie het einde steeds dichterbij komen. Ik glimlach tevreden en kijk achterom, maar de Zombie is blijkbaar nog verder weg dan ik verwacht had. Opgelucht laat ik de lucht langzaam uit mijn mond glijden en stap koelbloedig verder. Ik plaats mijn hand rond een tak heen, maar prik me daarbij aan een verdwaalde doorn. De punt van de doorn steekt nog in mijn handpalm, die ik er snel uittrek. Ik blaas erop en hoop dat het gewoon een doorn was, maar dat was te vroeg gehoopt. Ik krijg het plots heel warm en voel hoe mijn magie verzwakt wordt door het gif.

‘Nee... Nee!’ gil ik met een gebroken stem.

Radeloos kijk ik toe hoe asgrijze slierten zich over mijn huid beginnen te verspreiden. Het is een lelijke kleur, de kleur van verlamming. Ik verlies al het gevoel in mijn onderarm en mijn magie verdwijnt ook op deze plaats. Paniek slaat in me toe en zonder goed te weten wat ik doe, plaats ik mijn andere hand in de plooiing tussen mijn boven- en onderarm. Ik duw al mijn magie uit mijn handpalm, die zich als een groene vlek op mijn huid weergeeft. Het vormt een hindernis die de grijze slierten niet kunnen doorbreken. De groene barrage begint zich te verspreiden en neutraliseert het grijze gif, waardoor mijn gevoel langzaam maar zeker weer terugkomt. Er ontstaat weer magie in mijn onderarm en in mijn vingers. Tevreden glimlach ik en strek mijn arm voor me uit. Ik heb mijn normale huidskleur weer terug, en het puntje, waar de doorn me had gestoken, is verdwenen.

‘Gelukkig maar,’ zeg ik opgelucht.

Maar dat was te vroeg gesproken.

Een warme adem blaast in mijn nek. Slijm druipt uit een mond en belandt op mijn witte hemd. Ik ruik de typische geur van rottend vlees. De geur van een Zombie.

‘Jij hoort hier niet thuis,’ fluistert een krakerige stem.

Ik ril en verstijf van de angst. Ik durf geen actie te ondernemen, noch te bewegen. Ik voel hoe zijn halfdode handen zich bij mijn schouders vastgrijpen. Hij heeft etterige, vuile handen en onverzorgde, lange nagels.

‘Doe koning Michaël de groetjes van me,’ mompelt hij nog voordat hij me in de modderplas duwt. Ik slaak een laatste gil, maar die wordt meteen verbroken door de modder. Ik zak weg, de donkere diepte in. Ik probeer naar boven te zwemmen, maar de modder is te sterk. De zuigkracht naar de bodem is te sterk. Wanhopig sla ik in het rond, maar ik ben hopeloos verloren. Ik probeer mijn adem zo goed en zo lang mogelijk te bewaren, wat noodzakelijk is als ik koning Michaël nog wel degelijk wil zien. Mijn lichaam begint namelijk steeds zwaarder aan te voelen en de druk in mijn hoofd wordt groot. Ik dreig het bewustzijn te verliezen door een zuurstofgebrek, maar op dat moment gaan sluizen open. De grote massa modder komt tezamen en druipt doorheen de sluis een andere ruimte in. Ik word meegevoerd en dreig te verdrinken in deze zee van modder, maar ik voel al snel een harde grond onder mijn buik. Ik rol nog wat verder weg, tot ik tegen de wand van de grot aan bots. Een luide snik verlaat mijn mond.

Een snik van pijn, vermoeidheid en wanhoop.

Maar ik heb het wel gehaald! Ik ben in koning Michaël zijn paleis!

HOOFDSTUK 3

TYGO

~SCARLETT~

De nacht is een donkere vlek die een onderscheid maakt tussen de aarde en de hemel. Sterren twinkelen vredig aan de ijle lucht en zijn de enige lichtpuntjes in deze hopeloze nacht. Ze lijken me de weg te willen wijzen, maar ik heb het gevoel dat ik nu al verdwaald ben. Ik voel me zo leeg als de donkerpaarse lucht en zo ellendig als de nutteloze sterren. Ik was plots alles kwijt geraakt, en dat is als een harde klap aangekomen. Ik mis Jacks troostende woorden nu al, of de sterke schouders van Chris die me al zo vaak – letterlijk en figuurlijk – hebben gedragen. Ik mis zelfs Elodies gezeur, en de domme opmerkingen van Robert. Nu moet ik die eenzaamheid zien te verdrijven met een brutale Vormveranderaar. Een jongen die blaakt van zelfvertrouwen en waarschijnlijk even dapper is als ik. Maar zijn roekeloze gedrag zou wel eens snel zijn ondergang kunnen betekenen.

‘Zijn we nu helemaal naar jouw huis gelopen omdat jij nieuwe kleren wou aantrekken? Was dat nu werkelijk datgene wat je thuis nog moest doen?’ zucht Tygo geïrriteerd.

Ik bijt gefrustreerd op mijn onderlip: ‘Met mijn vorige kleren heb ik gezwommen in de zee bij Atlanta, heb ik tegen Draken gevochten en heb ik doorheen Reuzenland en Indianenland gereisd. Die kleine opfrisbeurt lijkt me dus geen overbodige luxe.’

Tygo verlengt plots zijn passen en komt naast me lopen. Hij legt zijn hand om mijn pols en geeft een kort rukje aan mijn arm, zodat ik een kwart ben gedraaid en dus recht in zijn bleke ogen kijk. ‘Wil je nu dat ik je een compliment geef omdat je er goed uitziet?’

Zijn ogen dwalen vluchtig over mijn blauwe gescheurde jeansbroek, zwarte T-shirt en mijn vertrouwde lederen jasje. In mijn jas-

zak heb ik nog snel een Fantasiabloem gestoken, je weet maar nooit waarvoor die kan dienen.

Mijn gouden ketting zorgt voor de enige invulling op mijn borstkas. Ook mijn tatoeage ter hoogte van mijn sleutelbeen is in deze outfit duidelijk zichtbaar. Aan mijn voeten draag ik elegante laarsjes, met wederom een kleine hak. Ik ben er inmiddels gewend aan geraakt om op hakken rond te reizen.

Arrogant sla ik mijn blik naar zijn hand die nog steeds om mijn pols ligt, en bijt vervolgens op mijn wang. Ik voel het bloed doorheen zijn aders stromen, aders die tegen mijn brandwonden drukken. Bloed dat ik nodig heb om te genezen en te overleven.

‘Als je het je ooit nog waagt om me onverwachts aan te raken, kan ik je garanderen dat je er geweest bent,’ sis ik kwaad en ruk me los.

‘Scarlett, die dreigende woorden maken misschien indruk op je vijanden en misschien zelfs Jack, maar niet op mij. Ik vind het zelfs iets... aantrekkelijks hebben.’

Mijn wenkbrauwen schieten de hoogte in: ‘Dat heb je echt niet gezegd.’

Tygo doet nog een stapje dichterbij: ‘Je bent hier niet met je mens bezig, Vampiértje. Als je je een volgende keer kwaad maakt, kus ik je.’

‘Je zou het maar eens moeten proberen,’ grom ik kwaad.

‘Willen we het nu al uittesten? Nadien smeeek je me ongetwijfeld voor meer.’

‘Ik heb nu al een verschrikkelijke hekel aan je,’ antwoord ik bits en stap boos weg.

Het liefst van al vlucht ik nu, en aangezien ik veel sneller ben dan hem, zou het me ook geen enkele moeite kosten om hem af te schudden. Maar hij is naar mij toegezonden geweest door Merida. Zij zou nooit zoiets doen zonder een reden, dus ik vermoed dat hij nog wel van pas kan komen. En om Chris te redden heb ik het er zelfs voor over dat hij de hele reis bij me blijft.

Ik zucht dramatisch: ‘Waarom ligt die Grot ook zo ver weg? We

moeten eerst Magieland doorkruisen, dan Vier-Seizoenenland en dan...'

Ik haak mijn zin af, omdat ik niet eens weet wat erachter komt. Ik weet waar de grot ligt, dankzij de geografische kaart die ik ooit eens in een Drakentemmersschool heb zien omhoog hangen. Maar ik ben vergeten welke Rijken eromheen liggen. Aangezien ik ook nooit geïnteresseerd was in die kant van Fantasia ben ik er nooit op verkenning getrokken. Misschien wel een hele domme fout van me.

'Zal ik me omvormen tot zwarte panter? Dan zijn we over een halfuurtje aan het einde van Vier-Seizoenenland.'

Ik blijf abrupt staan en kijk met grote ogen naar Tygo. Ik moet een lachje diep in me onderdrukken omwille van zijn poging tot 'reddende engel' te spelen. 'Tygo, ik moet maar één stap al lopend zetten of ik ben al mijlenver weg van je. Dat is dus niet het probleem.'

'Maar als loslopende Vampier, die nog altijd zagezegd omgekomen is in Zomer, is het misschien makkelijker om je even gedeisd te houden en te doen wat elk ander meisje zou doen. Iets onopvallends.'

Ik kruis mijn armen voor mijn borst en klem mijn lippen op elkaar. Die Vormveranderaar heeft nog gelijk ook...

'Goed dan. Maar gewoon tot aan het einde van Vier-Seizoenenland, dan gaan we weer te voet verder. Akkoord?'

Tygo glimlacht schuin en sluit zijn ogen. Zijn lichaam vervaagt langzaam in een mysterieuze wolk van groene mist.

Groene mist...

Het is duidelijk dat Merida Tygo gemaakt heeft tot wie hij nu is. Overall waar deze Goede Heks langskomt, laat ze groene sporen achter. Groen is de kleur van haar magie.

En van de hoop.

Tygo wordt uiteindelijk helemaal ingepakt door de groene mist en wordt stukken kleiner. Hij krijgt ronde, kleine oortjes en een donkerzwarte vacht. Zijn armen en benen hebben plaats moeten maken voor sterke poten, waarvan de vacht van één poot opvallend